

[Indenrigsministeren]

højt. Hvis monopollovens almindelige princip for omkostningsfordeling vare for vare anvendtes, ville det være vanskeligt at få inddækket omkostninger ved forskning – med risiko for, at forskning og udvikling blev hæmmet. Derfor vedtog folketetinget også i 1983, at monopoltilsynet kan tage særlige hensyn til forsknings- og udviklingsintensive produktionsområder, når prisen skal fastsættes.

Lenger (VS):

Det, som egentlig var mit spørgsmål, var, om ministeren er sikker på, at patienterne får netop det præparat, som både har den bedste virkning og sælges til en laveste pris. Jeg synes ikke, at ministeren sagde direkte ja eller direkte nej til det, og derfor vil jeg godt høre, om ministeren ikke mere konkret kunne sige, hvordan hun stiller sig til det spørgsmål. Jeg er i hvert fald ikke overbevist om, at patienterne får det bedste præparat til den billigste pris.

I begrundelsen har jeg nævnt et eksempel på to forskellige lægemidler, som af sundhedsstyrelsen er vurderet til at have den samme terapeutiske virkning, men hvoraf det ene er langt dyrere end det andet; ikke desto mindre ordineres det dyreste i langt større mængder end det billigste. Der kunne nævnes mange andre ting, men en begrundelse skal jo være rimelig kort.

Jeg vil dog godt tilføje, at medicinimportørerne og medicinfabrikanterne selv angiver, at de bruger omkring 12 pct. til annoncering og reklamer, og at der bruges 10–11 pct. til det, der hedder forskning. Men netop på grund af patentsystemet inden for lægemiddelindustrien er det sådan, at det, der hovedsagelig forskes i, er at fremstille plagiater, sådan at man kan komme til at sælge et lægemiddel, der er af samme karakter som et, der i forvejen er godkendt, men som der altså er patent på. Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke gør indtryk at høre, at denne forskning er af en sådan karakter. Det er fabrikanterne selv, der oplyser, at der forskes meget i direkte plagiater, der ikke har andet formål end at kunne bryde et andet præparats patent, som er godkendt i forvejen.

Jeg vil også godt spørge ministeren – når vi nu diskuterer, om patienterne får det bedste præparat til den laveste pris – om hun

synes, det er rimeligt, at patienterne ved deres egen betaling og det offentlige ved det store tilskud til medicin er med til, takket være dette patentsystem, at betale til en fiktiv forskning, som der jo i virkeligheden er tale om, når der forskes i plagiater fremfor i videreudvikling.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det var min taletids ophør, der gjorde, at jeg ikke fik det sidste af mit svar med – sådan kan det jo gå en gang imellem. Når jeg svarede, som jeg gjorde, var det netop, fordi jeg kendte disse spørgsmål, som hr. Lenger har stillet på et tidligere tidspunkt.

Konkret skal jeg svare, at jeg i og for sig mener, at lægerne er nøglepersoner i denne sag og bør være dem, som er omkostningsbevidste, og som vurderer, hvad lægemidlerne kan bruges til, og hvilke priser der er rimelige for dem. Jeg mener altså også, at lægerne har et rimeligt grundlag for at opfylde deres forpligtelser ved lægemiddelordinationen.

Det, jeg også gerne ville have sagt og altså siger nu, er, at jeg er enig med hr. Lenger i, at der nok kan være grund til at kigge noget nærmere på de prisforskelle, der rent faktisk er, og årsagerne til dem.

Når jeg siger det, er det også, fordi formanden for Amtsrådsforeningen, amtsborgmester Kaalund, rejste dette spørgsmål i sommer, og vi har haft lejlighed til på flere møder, sidst et her i oktober måned, at tale om disse ting.

På det sidste møde besluttede vi at indbyde relevante myndigheder og organisationer til en drøftelse af disse spørgsmål, også dem, hr. Lenger rejser, og af de oplysninger og det materiale, som foreligger, bl.a. om priser også i andre lande. Derefter vil der, så vidt jeg kan se, være et bedre grundlag for at tage stilling til, om vi skal gå videre med disse ting, og jeg vil også på det tidspunkt være bedre i stand til at svare på hr. Lengers spørgsmål.

Lenger (VS):

Så vil jeg gerne sige tak for besvarelsen, for jeg mener, det er meget vigtigt, at vi får undersøgt disse ting.

I de ganske få eksempler, som jeg har nævnt i begrundelsen, er det jo 2-cifrede millionbeløb, det koster det offentlige, at der er